

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj 77 P-1960/16-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Tei Golub kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja IMPULSCOMMERCE d.o.o. Zagreb, Novačka 158, OIB:09605010588, zastupanog po punomoćniku Mladenu Prki, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Gajski, Grlić, Prka i partneri d.o.o. Zagreb, protiv tuženika VALENTE SRL, Via Luigi Galvani 2/4, 35011 Campodarsego (PD) Italija, OIB: 42920162415, zastupanog po punomoćniku Vanji Markoviću, odvjetniku iz Zagreba, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon javne i glavne rasprave održane i zaključene dana 14. rujna 2016. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja odvjetnika Mladena Prke i zz punomoćnika tuženika odvjetnika Nikole Jurića, dana 29. rujna 2016. godine,

presudio je

I Prolašava se nedopušten ovrha određena Rješenjem o ovrši Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-eu-4/15 od 05. svibnja 2015. godine doneseno po prijedlogu ovrhovoditelja - ovdje tuženika Valente SRL, trgovačkog društva sa sjedištem na adresi Via Luigi Galvani 2/4, 35011 Campodarsego (PD) Italija, PDV broj IT 00257760280, OIB: 42920162415, protiv ovršenika - ovdje tužitelja Impulscommerce d.o.o. Zagreb, Novačka 158, OIB:09605010588, i to pljenidbom novčane tražbine po svim ovršenikovim računima kunskim i deviznim, te oročenim novčanim sredstvima koje ima kod svih banaka prema osobnog identifikacijskom broju ovršenika.

II Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 392.475,00 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počem od 29. rujna 2016. godine do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, u roku od 15 dana.

R i j e š i o j e

I Donosi se rješenje o osiguranju slijedećeg sadržaja:

1. Radi osiguranja nenovčane tražbine predlagatelja osiguranja IMPULSCOMMERCE d.o.o., Zagreb, Novačka 158, OIB:09605010588 - deblokade svih računa i oročenih novčanih sredstava predlagatelja osiguranja u svim bankama, prema podacima iz Jedinственог регистра računa koji se vode pri Financijskoj agenciji, te naplate po Rješenju o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu pod posl.br. Ovr-eu-4/15 od 05. svibnja 2015. godine, donesenog na prijedlog protivnika osiguranja VALENTE SRL, trgovačko društvo sa sjedištem na adresi Via Luigi Galvani 2/4, 35011 Campodarsego (PD), Italija, PDV broj IT 00257760280, OIB: 42920162415,

o d r e đ u j e s e p r i v r e m e n a m j e r a

- deblokadom svih računa i oročenih novčanih sredstava predlagatelja osiguranja u svim bankama, prema podacima iz Jedinственог регистра računa koji se vode pri Financijskoj agenciji, nastale temeljem Rješenja o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu pod posl.br. Ovr-eu-4/15 od 05. svibnja 2015. godine, donesenog na prijedlog protivnika osiguranja VALENTE SRL, trgovačko društvo sa sjedištem na adresi Via Luigi Galvani 2/4, 35011 Campodarsego (PD), Italija, PDV broj IT 00257760280, OIB:42920162415, protiv predlagatelja osiguranja IMPULSCOMMERCE d.o.o., Zagreb, Novačka 158, OIB: 09605010588;

- zabranom Financijskoj agenciji, da u korist protivnika osiguranja VALENTE SRL, trgovačko društvo sa sjedištem na adresi Via Luigi Galvani 2/4, 35011 Campodarsego (PD), Italija, PDV broj IT 00257760280, OIB:42920162415, odnosno bilo koje treće osobe po njegovom nalogu izvrši daljnju pljenidbu i prijenos bilo kojeg daljnjeg novčanog iznosa s računa predlagatelja osiguranja u svim bankama, prema podacima iz Jedinственог регистра računa koji se vode pri Financijskoj agenciji, temeljem Rješenja o ovrsi Općinskog građanskog suda u Zagrebu pod posl.br. Ovr-eu-4/15 od 05. svibnja 2015. godine, donesenog na prijedlog protivnika osiguranja VALENTE SRL, trgovačko društvo sa sjedištem na adresi Via Luigi Galvani 2/4, 35011 Campodarsego (PD), Italija, PDV broj IT 00257760280, OIB:42920162415, protiv predlagatelja osiguranja IMPULSCOMMERCE d.o.o., Zagreb, Novačka 158, OIB:09605010588.

2. Privremena mjera se smatra provedenom danom dostave ovog rješenja Financijskoj agenciji

3. Predlagatelju osiguranja dopušta se raspolaganje sa novčanim sredstvima na svim računima i sa oročenim novčanim sredstvima u svim bankama, prema podacima iz Jedinственог регистра računa koji se vode pri Financijskoj agenciji.

4. Ova privremena mjera traje do pravomoćnog okončanja parnice u ovom predmetu.

II Nalaže se tužitelju-predlagatelju osiguranja da tuženiku-protivniku osiguranja nadoknadi trošak postupka po prijedlogu za donošenje rješenja o osiguranju u iznosu od 54.175,00 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je kao ovršenik u ovršnom postupku koji se vodio pred ovim sudom pod poslovnim brojem Ovr-eu-4/15 upućen pokrenuti parnicu protiv tuženika (ovrhovoditelja u navedenom ovršnom postupku) prema rješenju od 18.06.2015. godine, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

Tužitelj navodi kako iz navoda prijedloga za ovrhu kao i istom priložene dokumentacije proizlazi da je predmet ovršnog postupka navodno potraživanje tuženika koje je nastalo prije 16.07.2014. godine, odnosno prije dana otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tužiteljem, a u kojem postupku predstečajne nagodbe tuženik nije prijavio navedeno potraživanje, te je navedeni postupak pravomoćno završen nakon sklapanja predstečajne nagodbe dana 16.03.2015. godine. Tužitelj se pri tome poziva na čl. 81 st. 2 Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi (Narodne novine br. 108/12, 144/12, 81/13 i 112/13, dalje ZFPPN) po kojoj nakon sklapanja predstečajne nagodbe nije dopušteno pokretanje ovršnog, upravnog ili parničnog postupka protiv dužnika radi utvrđenja i ostvarenja tražbine koje je nastala prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe, a u tom postupku nije prijavljena od strane vjerovnika niti je tu tražbinu dužnik uvrstio u popis obaveza prema vjerovnicima iz čl. 60 st. 3 ZFPPN-a. Tužitelj navodi i kako u konkretnom slučaju ne može biti govora o tražbini iz čl. 60 st. 3 ZFPPN-a budući je iz zapisnika o utvrđivanju tražbina, kao i rješenja o utvrđenim tražbinama razvidno da potraživanje ovrhovoditelja nije utvrđeno kao jedno od tamo navedenih tražbina po citiranoj osnovi. Slijedom navedenog smatra kako tuženik nije bio ovlašten tražiti ovrhu protiv tužitelja.

Tužitelj dalje navodi kako je činjenica da je ovrha pokrenuta temeljem presude talijanskog suda u Padovi donesene 03.02.2015. godine a objavljene 23.02.2015. godine, no to ne znači da bi potraživanje tuženika moglo nastati tek donošenjem navedene presude, obzirom je riječ o kondemnatornoj presudi koja podrazumijeva postojanje već ranije nastale tražbine tužitelja. Tužitelj smatra kako talijanski sud u Padovi niti ne bi mogao naložiti tužitelju da ispuni tuženiku predmetno potraživanje da ono nije dospjelo do zaključenja glavne rasprave, a upravo iz navedenog razloga predmetna ovrha obzirom na čl. 81 st. 2 ZFPPN-a nije dopuštena.

Tužitelj također navodi da se uslijed provedbe predmetnog ovršnog postupka nalazi u stanju blokade računa od 12.05.2015. godine, čime je sud zanemario činjenicu da je čl. 20 ZFPPN-a određeno da se postupak predstečajne nagodbe provodi s ciljem da se dužniku koji je postao nelikvidan i/ili insolventan omogući financijsko restrukturiranje na temelju kojeg će postati likvidan i solventan, kao i da se provodi s ciljem da se vjerovnicima omoguće povoljniji uvjeti namirenja njihovih tražbina od uvjeta koje bi vjerovnik ostvario da je protiv dužnika pokrenut stečajni postupak, što znači da provođenjem ovrhe štetu trpe i treće osobe, odnosno vjerovnici obuhvaćeni predmetnom predstečajnom nagodbom.

Ističe i kako je predmetni prijedlog za ovrhu utemeljen na priloženoj potvrdi o izvršivosti presude, u kojoj je navedeno da je potvrda izvršna sukladni čl. 54 i 58 Uredbe o sudskim odlukama i transakcijama Uredba (CE) br. 44/01 Vijeća od 22.12.2000. godine. Smatra da je pogrešno pozivanje tuženika na čl. 33 st. 1 Uredbe

prema kojoj se odluke donesene u državi članici priznaju u drugim državama članicama i za to se ne traži nikakav posebni postupak, iz razloga što se ovršnost ne priznanje i o njoj se odlučuje konstitutivnom odlukom koja se donosi u postupku u kojem se odlučuje o zahtjevu za proglašenje strane odluke ovršnom. Postupak odlučivanja o ovršnosti strane presude reguliran je odredbama od čl. 38 do čl. 52 Uredbe, a čl. 38 st. 1 Uredbe propisuje da odluka donesena u jednoj državi članici koja je u tog državi ovršna, ovršna je u drugoj državi članici ako je tamo na zahtjev ovlaštenika proglašena ovršnom. Međutim, postupak proglašenja predmetne presude ovršnom u Republici Hrvatskoj u smislu navedenih odredbi Uredbe nikad nije proveden.

Konačno, tijekom postupka tužitelj navodi i kako je predmetna ovršna isprava tuženika stavljena izvan snage odlukom drugostupanjskog apelacijskog/prizivnog suda u Veneciji od 14.09.2015. godine, i to na način da je obustavljeno izvršenje pobijane presude talijanskog suda u padovi od 03.02.2015. godine, objavljene 23.02.2015. godine. Stoga navodi kako su ispunjene pretpostavke iz čl. 72 st. 1 Ovršnog zakona sukladno kojima bi se ovrha trebala obustaviti po službenoj dužnosti. Usprkos tome, kao i činjenici da je tužitelj u prosincu 2015. godine uputio prijedlog za obustavu ovrhe, Općinski građanski sud u Zagrebu u predmetu Ovr-eu-4/15 u primjerenom roku nije donio odluku, koje nema niti do danas.

Podneskom od 15.07.2016. godine tužitelj kao predlagatelj osiguranja podnosi prijedlog za donošenjem rješenja o osiguranju određivanjem privremene mjere sadržaja kao i izreci rješenja.

U istom navodi da obzirom na iznesene činjenične navode tužbe i tijekom postupka predmetnom ovrhom trpi nenadoknadivu štetu. Ističe kako je 12.05.2015. godine saznao da je protiv njega zatražena izravna naplata u smislu čl. 29 OZ-a, po osnovi donesenog rješenja o ovrsi, na temelju kojeg je FINA istog dana 12.05.2015. godine zaplijenila novčana sredstva tužitelja-predlagatelja osiguranja po njegovim bankovnim računima za iznos od 246.964,92 kn, te je blokirala bankovne račune predlagatelja osiguranja za iznos od 12.123.692,25 kn. Stanje blokade razvidno je iz očevidnika o redoslijedu plaćanja s obračunatom kamatom od 13.07.2016. godine. Ističe i kako je navedenom pljenidbom na temelju rješenja o ovrsi ugrožen daljnji nastavak poslovanja tužitelja-predlagatelja osiguranja, jer su mu zaplijenjena sredstva potrebna za podmirivanje tekućih obveza prema dobavljačima bez čije suradnje nije moguć nastavak poslovanja.

Također, u svom prijedlogu tužitelj kao predlagatelj osiguranja ističe kako zbog navedene zapljene novčanih sredstava isti trpi nenadoknadivu štetu zbog ovršnih postupaka koji mogu biti pokrenuti uslijed nemogućnosti predlagatelja osiguranja da postupi prema svojim obvezama iz predstečajne nagodbe koja u smislu čl. 66 st. 13 ZFPPN predstavlja ovršnu ispravu, pri čemu posebno ističe činjenicu da je prema predmetnoj pravomoćnoj i ovršnoj predstečajnoj nagodbi rok za isplate njegovim vjerovnicima dospio 30.06.2016. godine.

Zaključno navodi kako uslijed predmetne pljenidbe trpi nenadoknadivu štetu jer mu je u potpunosti onemogućeno redovno poslovanje, a nije u mogućnosti ispunjavati svoje ugovorne i zakonske obveze prema trećim osobama, zbog čega je prisiljen na protupravno postupanje u pravnom prometu. Sve to ukazuje kako je šteta tužitelja-predlagatelja osiguranja nenadoknativih razmjera. Osim toga, ističe kako već gotovo godinu dana vodi pregovore sa svojim najvećim vjerovnikom Hrvatskom bankom za obnovu i razvoj, čije stručne službe vode intenzivnu obradu dokumentacije

tužitelja-predlagatelja osiguranja vezano za prijedlog refinanciranja, što je osnovni preduvjet daljnje opstojnosti predagatelja osiguranja, dok mu blokada računa onemogućava dovršetak pregovora.

Prema navedenom, predlaže sudu temeljem čl. 340-342, čl. 346, čl. 347 st. 2 i 3 i čl. 351 OZ-a donijeti rješenje o osiguranju kojim će biti određena privremena mjera sadržaja kao u izreci, uz naknadu troška postupka osiguranja tužitelju-predlagatelju osiguranja.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističe kako je tužitelj neosnovano upućen u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom iz razloga što je pokretanje takve parnice dozvoljeno u zakonom izričito predviđenim slučajevima (čl. 52 OZ u svezi čl. 50 st. 1 toč. 7, 9 do 11 OZ) a da se u konkretnom slučaju radi o žalbi izjavljenoj iz razloga predviđenih čl. 50 st. 1 toč. 1 i 2 OZ-a. Tuženik ističe i kako raspolaže s ovršnom ispravom, koja je stekla svojstvo ovršnosti. Pod ovršnim ispravama smatraju se Presuda suda u Padovi, Italija broj 574/15 od 03.02.2015. godine izdana od strane suda u Padovi te Potvrda od 20.03.2015. godine propisana Uredbom kojom je proglašena izvršivost presude u državi članici u kojem je Presuda donesena (Italiji kao državi članici porijekla). Ističe kako se pitanje izvršivosti ne može dovoditi u pitanje pred hrvatskim sudovima i da je za provedbu izvršenja jedino potrebno da isprave na temelju kojih se traži izvršenje zadovoljavaju uvjete iz Uredbe (da je sud koji određuje ovrhu izvršio uvodi u presudu suda u Padovi, Italija br. 574/15 te Potvrdu izdanu sukladno prilogu Uredbe kojom je proglašena izvršivost Presude u Italiji, bez potrebe provođenja bilo kakvih dodatnih provjera i ne ulazeći u meritum ili suštinu Presude ili Potvrde). Tuženik smatra da prema navedenom nije potrebno pribavljanje klauzule ovršnosti niti poduzimanje kakve druge radnje pred sudom u Republici Hrvatskoj.

Tuženik osporava navode tužitelj da bi ovršni postupak bio nezakonit jer je tužnikovo potraživanje nastalo prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad tužiteljem i da zbog toga nije imao osnova svoje potraživanje ostvarivati izvan tog postupka. Tvrdi kako pravnu osnovu za nastanak tužnikova potraživanja predstavlja presuda od 03.02.2015., objavljena 23.02.2015. godine, a da je postupak predstečajne nagodbe otvoren 16.07.2014. godine, te se stoga radi o potraživanju koje je nastalo nakon otvaranja postupka predstečajne nagodbe.

Tuženik ističe i kako ovršna isprava, odnosno presuda suda u Padovi, nije pravomoćno stavljena izvan snage jer odluka prizivnog suda u Veneciji od 16.09.2015. godine odlučuje o zahtjevu za izdavanjem privremene mjere, a ne o obustavi ili ukidanju presude koja predstavlja ovršnu ispravu. Također, ističe kako se radi o odgodi provedbe izvršenja presude i o pogrešnom prijevodu talijanske riječi „sospensione“ od strane ovlaštenog sudskog tumača za talijanski jezik, koji je navedenu riječ preveo kao „obustava“ umjesto „odgoda“, a da tako proizlazi iz odredbi talijanskog Zakona o parničnom postupku te prijevoda Odluke prizivnog suda u Veneciji od strane stalnog sudskog tumača za talijanski jezik prof. Snježane Puharić.

Tuženik kao protivnik osiguranja protivi se iznesenom prijedlogu za donošenje rješenja o osiguranju, te u bitnom navodi kako je rješenje o ovrsi kojim je tužitelju naloženo da tuženiku isplati tražbinu od 1.617.411,76 Eura uvećanu za pripadajuće zakonske kamate i trošak ovršnog postupka postalo pravomoćno. Ističe dalje da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni traženi zakonski uvjeti za traženje i eventualno odobrenje privremene mjere iz razloga što se ista može tražiti isključivo

prije pokretanja i tijekom sudskog ili upravnog postupka te nakon završetka tih postupaka sve do provedbe ovrhe. U konkretnom je slučaju ovrha provedena pljenidbom i prijenosom, pri čemu se pljenidba smatra provedenom s danom dostave rješenja o ovrši ovršenikovom dužniku rješenja kojim je prijenos određen.

Tuženik kao protivnik osiguranja ističe kako tužitelj nije dokazao postojanje opravdanih i na zakonu utemeljenih razloga za neposredno traženje privremene mjere, posebno ako se uzme u obzir da ista predstavlja sekundarni instrument osiguranja. Stoga predlaže prijedlog odbiti kao neosnovan uz naknadu parničnog troška tuženiku.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u izvješće o financijskom stanju i poslovanju tužitelja (list 11-28 spisa), zaključak Trgovačkog suda u Zagrebu Stalna služba Karlovac od 27.04.2015. (list 31 spisa), preslike računa o obvezama tužitelja, rješenje o ovrši ovog suda poslovni broj Ovr-eu-4/15, presudu talijanskog suda u Padovi od 03.02.2015. godine u ovjerenom prijevodu stalnog sudskog tumača za talijanski jezik Tamare Prekalj od 27.03.2015. godine, žalbu tužitelja (ovršenika) na rješenje o ovrši od 14.05.2015. godine s prilogima (list 70-205 spisa), presliku Odluke prizivnog suda u Veneciji u ovjerenom prijevodu stalnog sudskog tumača za talijanski jezik prof. Ane Cerovski od 28.10.2015. godine broj ovjere OV-TH-382/15, zahtjev za ispravak naloga i prijevremeno zakazivanje ročišta u ovjerenom prijevodu stalnog sudskog tumača za talijanski jezik prof. Ane Cerovski od 28.10.2015. godine broj ovjere OV-TH-382/15, očevidnik o redoslijedu plaćanja s obračunatom kamatom izdano od FINA-e za tužitelja od 13.07.2016. (list 500-517 spisa) i drugu priloženu dokumentaciju.

Tužbeni zahtjev je osnovan, kao i prijedlog za donošenje rješenja o osiguranju određivanjem privremene mjere sadržaja kao u izreci rješenja.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za proglašenjem nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrši ovog suda poslovni broj Ovr-4/15 od 05.05.2015. godine, doneseno po prijedlogu ovrhovoditelja ovdje tuženika protiv ovršenika ovdje tužitelja, i to pljenidbom novčane tražbine po svim ovršenikovim kunkskim i deviznim računima, te oročenim novčanim sredstvima koje ima kod svih banaka prema osobnom identifikacijskom broju ovršenika.

Sud smatra zahtjev osnovanim, budući je tražbina tuženika koje je predmetom parničnog postupka u Italiji nastala prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe koji je pokrenut dana 16.07.2014. godine, dok je prema čl. 81 st. 2 ZFPPN nakon sklapanja predstečajne nagodbe, koja je sklopljena 16.03.2015. godine određeno kako nije dopušteno pokretanje ovršnog, upravnog ili parničnog postupka protiv dužnika, radi utvrđenja i ostvarivanja tražbine koje je nastala prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe.

Ovaj sud ne prihvaća tvrdnje tuženika da je radi o tražbini koja je nastala nakon pokretanja postupka predstečajne nagodbe iz razloga što je presuda u pogledu tražbine tuženika donesena nakon pokretanja postupka, budući se radi o tražbini temeljem kondemnatorne presude koja podrazumijeva već ranije nastalu tražbinu. Okolnost da je tražbina bila osporavana u postupku koji se vodio pred sudom u Padovi ne znači da je tražbina nije ranije nastala, već samo da je osporavana. Obzirom da je predmetnom presudom talijanskog suda utvrđeno pravo tuženika na naknadu štete nastale zbog neispunjenja ugovora iz 2009. godine, radi koje je tražbine tužba talijanskom sudu podnesena 2010. godine, ovaj sud zaključuje da se radi o tražbini

koja je nastala prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe, unatoč tome što je tražbina kasnije bila osporavana od strane tužitelja kao tuženika u postupku pred talijanskim sudom. Ovdje se sud poziva na čl. 72 ZFPPN prema kojoj se nedospjele tražbine vjerovnika prema dužniku prijavljuju kao da su dospjele s danom otvaranja postupka predstečajne nagodbe, radi ponovnog ugovaranja rokova i načina njihovog plaćanja. Slijedom navedene odredbe, tražbina i ne mora biti dospjela da bi vjerovnik bio u obvezi istu prijaviti u postupak predstečajne nagodbe, iz čega se može zaključiti da i sve one tražbine koje su predmetom spora sudskog postupka, dakle dospjele ali osporavane tražbine također trebaju biti prijavljene u postupak predstečajne nagodbe, što u konkretnom slučaju nesporno nije učinjeno.

Osim što u tuženik u postupku predstečajne nagodbe nije prijavio navedeno potraživanje, tužitelj kao dužnik u postupku prestečajne nagodbe istu nije uvrstio u popis obaveza prema vjerovnicima iz čl. 60 st. 3 ZFPPN. Naime, iz dokumentacije koju je dostavio tužitelj proizlazi da tuženik nije prijavio predmetno potraživanje u postupak predstečajne nagodbe nad tužiteljem, a također je razvidno i iz izvješća o financijskom stanju i poslovanju tužitelja od 09.07.2014. godine da tužitelj u postupak predstečajne nagodbe nije uvrstio tražbinu tuženika na kojoj se temelji rješenje o ovrsi ovog suda poslovni broj Ovr-eu-4/15 od 05.05.2015. godine u popis obaveza prema vjerovnicima iz čl. 60 st. 3 ZFPPN.

Sud smatra i kako rješenje o ovrsi ovog suda posl. broj Ovr-eu-4/15 od 05.05.2015. godine nije izdano u skladu s Uredbom EU (44/2001) koja se u ovom slučaju primjenjuje jer se radi o izvršenju strane sudske odluke države članice Europske unije (Italije) u drugoj državi članici (Republici Hrvatskoj). Iako je 10.01.2015. godine na snagu stupa Uredba (EU) 1215/2012, ista se prema čl. 66 st. 2 ne primjenjuje u ovom slučaju jer se Uredba (EU) 44/2001 primjenjuje na sudske odluke koje su donesene u postupcima koji su u tijeku, a postupak u kojem je donesena presuda talijanskog suda još nije pravomoćno okončan, odnosno isti je još uvijek u tijeku. Osim toga, vezano za primjenu Uredbe (EU) 44/2001 u u samom prijedlogu za ovrhu temeljem kojeg je doneseno rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-eu-4/15 navedeno je da se isti temelji na priloženoj potvrdi o izvršivosti presude u kojoj je navedeno da je potvrda izvršna sukladno čl. 54 i 58 Uredbe o sudskim odlukama i transakcijama Uredba 8CE br. 44/2001 Vijeća od 22.12.2000. godine.

Odredbom čl. 38 navedene Uredbe propisano je da odluka donesena u jednoj državi članici koja je u toj državi ovršna, ovršna je i u drugoj državi članici ako je tamo na zahtjev ovlaštenika proglašena ovršnom, a presuda talijanskog suda u Republici Hrvatskoj nikada nije proglašena ovršnom. Istom je Uredbom u čl. 43 propisano da protiv odluke u zahtjevu ovršnosti priziv mogu podnijeti obje stranke, a u čl. 44 st. 5 iste Uredne propisano je da se protiv odluke ovršnosti priziv podnosi u roku mjesec dana. Uredbom (EU) 44/2001 u čl. 47 propisano je i da prije odluke o prizivu na odluku o ovršnosti se ne mogu provoditi nikakve mjere ovrhe, osim zaštitnih mjera.

Obzirom da prilikom izdavanja spornog rješenja o ovrsi niti jedna od navedenih pretpostavaka iz Uredbe (EU) 44/01 nije ispunjena, sud smatra kako ovrha nije dopuštena.

Pored navedenog, sud je tijekom ovog postupka utvrdio kako je predmetna ovršna isprava tuženika u međuvremenu stavljena izvan snage odlukom drugostupanjskog apelacijskog/prizivnog suda u Veneciji od 14.09.2015. godine, na

način da je obustavljeno izvršenje pobijane presude talijanskog suda u Padovi od 03.02.2015. godine, objavljene 23.02.2015. godine. Navedeno proizlazi iz preslike odluke Prizivnog suda u Veneciji u ovjerenom prijevodu stalnog sudskog tumača za talijanski jezik prof. Ane Cerovski od 28.10.2015. godine, broj ovjere OV-TH-383/15 te zahtjeva za ispravak naloga i prijevremeno zakazivanje ročišta u ovjerenom prijevodu stalnog sudskog tumača za talijanski jezik prof. Ane Cerovski od 28.10.2015. godine, broj ovjere OV-TH-382/15. Eventualne razlike u prijevodu na koje ukazuje tuženik (obustava ili odgoda) nisu od utjecaja na činjenicu da predmetna presuda talijanskog suda nije stekla svojstvo ovršnosti.

Uslijed gore navedene činjenice, ovaj sud smatra da su ispunjene i pretpostavke iz čl. 72 st.1 Ovršnog zakona, prema kojem je propisano da će se ovrha obustaviti po službenoj dužnosti ako je ovršna isprava pravomoćno ukinuta, preinačena, stavljena izvan snage ili je na drugi način određeno da je bez učinka - odnosno ako potvrda o ovršnosti bude ukinuta, slijedom čega ovaj sud zaključuje kako su ostvarene i pretpostavke za obustavu ovrhe po službenoj dužnosti.

Slijedom navedenog je tužbeni zahtjev usvojen i presuđeno je kao pod točkom I izreke.

U ponovljenom postupku po prijedlogu tužitelja-predlagatelja osiguranja za donošenjem rješenja o osiguranju određivanjem privremene mjere sud je izvršio uvid u svu spisu priloženu dokumentaciju.

Prema čl. 346 Ovršnog zakona radi osiguranja nenovčane tražbine može se odrediti privremena mjera ako je predlagatelj osiguranja učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine i ako je učinio vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete.

Po ocjeni ovog suda tužitelj kao predlagatelj osiguranja učinio je vjerojatnim postojanje svoje nenovčane tražbine i to da se rješenje o ovrsi ovog suda poslovni broj Ovr-eu-4/15 od 05.05.2015. godine temelji na potraživanju tuženika kao protivnika osiguranja prema tužitelju kao predlagatelju osiguranja, koje potraživanje je nastalo prije 16.07.2014. godine, odnosno prije dana otvaranja postupka predstečajne nagodbe. Između stranaka nije sporno da tuženik kao protivnik osiguranja nije ovo svoje potraživanje prijavio u postupku predstečajne nagodbe, niti je tražbina od strane tužitelja kao predlagatelja osiguranja uvrštena u popis obveza prema vjerovnicima iz čl. 60 st. 3 ZFPPN, što proizlazi i iz izvješća o financijskom stanju i poslovanju predlagatelja osiguranja od 09.07.2014. godine.

Navodi tuženika kao protivnika osiguranja kako je predmetna tražbina nastala nakon proteka roka za prijavu tražbine nije osnovan, budući je presudom talijanskog suda u Padovi od 03.02.2015. godine naloženo tužitelju kao predlagatelju osiguranja nadoknaditi tuženiku kao protivniku osiguranja imovinsku štetu koja je mogla nastati isključivo prije, a ne poslije provedenog postupka predstečajne nagodbe. Naime, predmetnom presudom je utvrđeno pravo tuženika-protivnika osiguranja na naknadu štete nastale zbog neispunjenja ugovora, a temeljem postavljenog kondemnatornog zahtjeva.

Prema tome, sud smatra kako je predlagatelj osiguranja učinio vjerojatnim postojanje svoje nenovčane tražbine u smislu čl. 346 Ovršnog zakona, odnosno da protivniku osiguranja sukladno čl. 81 st. 2 ZFPPN nije dopušteno pokretanje ovršnog

postupka protiv predlagatelja osiguranja radi ostvarivanja svoje tražbine nastale prije otvaranja postupka predstečajne nagodbe.

Osim navedenog, sud smatra da je tužitelj kao predlagatelj osiguranja učinio vjerojatnim i drugu pretpostavku iz čl. 346 Ovršnog zakona, a to je da je mjera potrebna kako bi se spriječio nastanak nenadoknadive štete koja prijeti daljnjom provedbom ovršnog postupka jer bi provedbom istog tužitelj zasigurno bio onemogućen uredno podmirivati svoje obveze prema vjerovnicima čije su tražbine utvrđene u postupku predstečajne nagodbe kao i uredno podmirivati tekuće obveze svog redovnog poslovanja. Naime, daljnjom blokadom svih računa tužitelja, istome je u potpunosti onemogućeno obavljanje gospodarske djelatnosti u vidu nemogućnosti vršenja bilo kakvih novčanih transakcija, isplata plaća, poreza i doprinosa te obaveza prema vjerovnicima, kako onima utvrđenim u predstečajnog nagodbi tako i onima nakon iste.

Prema tome, sud smatra kako su ispunjene pretpostavke za određivanje privremene mjere radi osiguranja nenovčane tražbine predviđene čl. 346 Ovršnog zakona, pa je temeljem čl. 340, 341, 342, 346 te čl. 347 st. 2 i 3 i čl. 351 riješeno kao u izreci rješenja.

Temeljem čl. 154 st.1 ZPP-a tužitelj ima pravo na naknadu parničnog troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku. Trošak je odmjeran prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (dalje OT) prema VPS određenoj u iznosu 12.337.736,25 kn (kunska protuvrijednost iznosa 1.617.441,76 Eura), dok je trošak odmjeran u granicama troškovnika priloženog na listu 536 spisa.

Prema Tbr. 7 toč. 1 OT tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u vrijednosti 8.668 bodova, prema Tbr. 8 toč. 4 OT trošak sastava podnesaka od 27.08.2015. i 29.04.2016. svaki u vrijednosti 50 bodova, prema Tbr. 9 toč. 2 OT trošak zastupanja na ročištu 11.02.2016. u vrijednosti 4.334 kn, prema Tbr. 11 toč. 1 OT priznat je trošak sastava podneska od 15.07.2016. u vrijednosti 8.668 bodova a prema Tbr. 9 toč. 1 OT trošak zastupanja na ročištu 14.09.2016. u vrijednosti 8.668 bodova. Ukupno je priznato 30.438 bodova ili 304.380,00 kn, koji iznos uvećan za 25% pripadajućeg PDV-a iznosi 380.475,00 kn. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u ukupnom iznosu 10.000,00 kn te trošak pristojbe na rješenje o osiguranju u iznosu 2.500,00 kn, tako da mu je ukupno dosuđen parnični trošak u iznosu 392.475,00 kn.

Na dosuđeni iznos parničnog troška tužitelj ima pravo na zakonsku zateznu kamatu počem od dana donošenja ove presude i rješenja do isplate, temeljem čl. 27 Ovršnog zakona.

Tužitelju nije priznat zatraženi trošak sastava podneska od 09.10.2015. godine koji je sud prema čl. 155 ocijenio nepotrebnim u parnici.

Kako je parnicu izgubio, tuženik je temeljem čl. 154 st. 1 ZPP-a odbijen sa zahtjevom za naknadu parničnog troška.

U postupku povodom prijedloga tužitelja za donošenjem rješenja o osiguranju tuženiku je po prethodno provedenom postupku u kojem je uspio prema Tbr. 10 toč. 4 u svezi Tbr. 13 toč. 1 OT tuženiku je priznat trošak sastava žalbe od 26.11.2015. u vrijednosti 4.334 bodova odnosno u vrijednosti 43.340,00 kn. Navedeni je iznos

uvećan za 25% PDV-a te je tuženiku-protivniku osiguranja priznat trošak postupka povodom donošenja rješenja o osiguranju u iznosu 54.175,00 kn.

Tuženiku-protivniku osiguranja nije priznat trošak sastava podneska od 11.12.2015. godine kojeg je sud temeljem čl. 155 ZPP-a ocijenio nepotrebnim u postupku osiguranja.

Zagrebu, 29. lipnja 2016. godine

S u d a c:
Tea Golub v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana od dana primitka pismenog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u 5 istovjetna primjerka a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

- Pun. tužitelja
- Pun. tuženika

Za točnost otpravka - ovlaštteni službenik:
Sanja Pejić